

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

III'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ***, ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

'Εν Ἀθήναις, τῇ 24 Φεβρουαρίου 1880.

Τί κόσμος! τί θόρυβος! τί ὄχλοσολή! Τί πλήθος συνωθούμενον εἰς τοὺς δρόμους! Πόσοι καὶ ποιοὶ μετημφισμένοι! Πόσα καὶ ποῖα φωναί, καὶ πόσος πάταγος, καὶ πόσα συρίγματα, καὶ πόσος... κονιορτός! — Καὶ κονιορτός; — Καὶ κονιορτός, ἀγαπητή μου, μ' ὄλην τὴν πρὸ τριῶν ἡμερῶν βροχὴν, ἣτις εἶχεν ἀπελπίσει τοὺς Ἀθηναίους βλέποντας πνιγυμένην σχεδὸν ἐντὸς τοῦ πηλοῦ τὴν ἀπὸ τῶν Κρονίων προσδοκωμένην διασκεδάσιν των.

Πρὸ μικροῦ μόλις ἐπέστρεψα παραζαλισμένη καὶ κεφαλαλγοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀφοῦ ἐπὶ δύο σχεδὸν ὀλοκλήρους ὥρας περιῆλθον τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῖας μέχρι τῆς μακαριᾶ τῇ λῆξει Ὀραίας Ἑλλάδος, καὶ ἐκεῖθεν τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, καὶ ἐκεῖθεν τὴν ὁδὸν Σταδίου μέχρι τοῦ Σολωκείου, καὶ ἐκεῖθεν πάλιν τὴν ὁδὸν Αἰόλου, καὶ πάλιν τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ, καὶ καθεξῆς καὶ καθεξῆς, ὡς ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος. Τὸ τί ἐπατήθη κατ' αὐτὴν μου τὴν περιήγησιν, τὸ τί διεσέδασα, καὶ ἐξεκωφάθην, καὶ ἐντάσασα, καὶ... ἀηδίασα, δὲν περιγράφεται. Φαντάσου... πλὴν εἶν' ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῆς. Ἐπρεπε νὰ ἦσο μαζύ μου πρὸ ὀλίγων ὥρων, νὰ πάθης ὅ,τι ἔπαθον, νὰ ἴδης ὅ,τι εἶδον, νὰ ἀκούσης ὅ,τι ἤκουσα, διὰ νὰ συλλάβῃς ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τῆς διασκεδάσεως, ἣν ἀπῆλαυσεν ἡ Ἀθηναία φίλη σου κατὰ τὰς ἐφετεινὰς Ἀπόκρεω. Ὁὰ προσπαθῆσω μολοντοῦτο νὰ σοῦ μεταδώσω ἀτελῶς τὰς ἐντυπώσεις μου, διότι τὰς ἔχω νωπὰς ἀκόμη, καὶ μὴ μοῦ συνεισθῆς ἂν σοῦ γράψω ἄτακτα καὶ συγκεχυμένα, διότι συγκεχυμένον καὶ ἄτακτον εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν μου ὅ,τι οὔτε τάξιν ἠδύνατο νὰ ἔχη, πολὺ φυσικῶς, οὔτε εἰρμὸν οὔτε μέθοδον.

'Εν πρώτοις καὶ πρὸ πάντων γενικὴ καὶ οὐχὶ λίαν εὐχάριστος ἐντύπωσις τῶν Κρονίων τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶνε δι' ἐμὲ ἡ παντελής σχεδὸν ἑλλειψίς εὐφωῶν μεταμφίσεων. Ἐκτὸς δύο ὥραίων ἐξαιρέσεων, τὰς ὁποίας θ' ἀπαντήσωμεν μετ' ὀλίγων, τὸ πολὺ καὶ ἀμέτρητον πλήθος τῶν ἐφετεινῶν εἰδώλων περιελάμβανεν μετημφισμέτους κοινούς, οὐδὲν παριστάνοντας, οὐδὲν λέγοντας, νομίσαντας δέ, φαίνεται, ὅτι ἀρκετὴ διασκεδάσις ἦτο καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὸ θεώμενον πλήθος, νὰ φορέσωσιν ἐν ἐνοικιασμένῳ domino, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτιον κομψὸν καὶ καθάριον, νὰ ἀκριβοπληρώσωσι μίαν ἀλαζαν, καὶ νὰ περιέρχωνται οὕτω τὰς λεωφόρους, σκορπιζόντες φασόλια κατὰ τοῦ πλήθους—ἡ σπατάλη των δὲν προέβη μέχρι κορυφῶν—ἡ μοιράζοντες τυπωμένην τὴν εὐφωῶν των δι' ἐπισκεπτηρίων φε-

ρόντων τὴν φράσιν: «M. Rigolopoulo et Cie. Νὰ μᾶς γράφετε», καὶ ἀκούοντες κύκλω των τὰ πλήθη φωνοῦντα ἐν χορῶ τὴν φράσιν τοῦ συμμοῦ Κόφ' το! Κόφ' το! Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἐπὶ τοῦ παρόντος τί σημαίνει ἡ περιεργὸς αὐτῆ φράσις, τὴν ὁποίαν, μιμούμενον τοὺς παρισίνους, καθιέρωσεν ἐφέτος τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν. Ὁὰ τὴν ἀκούσωμεν μετ' ὀλίγον ἐντονωτέραν, καὶ τότε θὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω.

Ἄν θέλῃς, δός μου τώρα διανοητικῶς τὸν βραχίονά σου, καὶ πηγαίνωμεν πρὸς στιγμὴν νὰ ἀναμιχθῶμεν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους, ὅπερ φέρεται πυκνὸν ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῖας πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰόλου. Προσοχὴ μὴ μᾶς πατήσουν, ἢ μὴ πατήσωμεν ἡμεῖς κανὲν ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων νηπίων, τὰ ὁποῖα σύρουσι κατόπιν των αἱ φιλόστοργοι αὐτῶν μητέρες διὰ νὰ τὰ διασκεδάσωσι!

Ἐπιπτόν, ὑποθέτω, νὰ σταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θεατριδίου, τὸ ὁποῖον περικλείει ὀλοκλήρον μία καὶ μόνη ῥυπαρὰ σινδῶν, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα κινοῦνται ἔνθεν κἀκεῖθεν δύο τρεῖς πλαγγῶνες, συνδιαλεγόμεναι ἀκατανόητα διὰ τοῦ στόματος τοῦ κινουμένου αὐτὰς θεατρώνου. Εἶνε τόσον ἀδέξιαι, ὥστε οὐδὲ νὰ δαρώσι κἂν προσηκόντως δὲν κατορθώουσιν.

Ἄς προχωρήσωμεν. Ἄ! Ἰδοὺ εὐθύς ἐν κάρβρον, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι διασκεδάζουσιν ἀναντιρρήτως, ἀδιαφοροῦντες ἂν διασκεδάζουσιν οἱ θεαταὶ των. Ἡλειθθησαν προχείρως ὅ,τι χρῶμα εἶχε πρόχειρον ὁ γέλτων των βαφεύς· ἄλλος κυανοῦν, ἄλλος ἐρυθρόν, ἄλλος κίτρινον, καὶ ἄλλος, ὀλιγαρχέστερος, ὀλίγην ἀσβόλην ἀπὸ τῆς ἐστίας του! Ἐβόρεσαν ὅ,τι εἶρον· οἱ μὲν τὸ πάπλωμά των, οἱ δὲ τῶν συζύγων των τὰ φορέματα, ἄλλοι πῖλους ὑψηλοῦς, καὶ ἄλλοι σπυρίδας ἀνεστραμμένας. Ἐξέυξαν εἰς τὸ ταραχῶδες των ἄρμα ἐν ἔτι ἄλογον περιπλέον, ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοῦ ἓνα των σύντροφον, ὅστις σοβαρὸς καὶ ἀτάραχος ἐπιδεικνύει τὰς μέχρι μηροῦ γυμνάς καὶ κίτρινοβαφεῖς ῥωμαλέας του κνήμας, καὶ ἀφοῦ δι' ὀλίγων ὀκτάδων ῥητινίτου ἐκανόνισαν προσηκόντως τὴν ψυχικὴν των διάθεσιν, ἐκίνησαν θριαμβευτικοί, ἄδοντες καὶ ἀλαλζόντες, οὐδόλους δὲ ἀνησυχούντες περὶ τοῦ παρισταμένου πλήθους, ὅπερ οὐδὲ νὰ κυττάξωσι κἂν καταδέχονται. Δὲν ἠξέυρω διατί, ἀλλὰ μ' ἀρέσκουσιν οἱ μιλοπαρεῖσι αὐτοὶ ἀρματηλάται. Οὐδὲν ἐμπαίζουσιν, οὐδ' ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐμπαίξωσι. Διασκεδάζουσι μόνον, διότι τοῦτο καὶ μόνον ἠθέλησαν, καὶ ἐννοοῦσι τὰς Ἀπόκρεω κατὰ κατὰ τὴν ἀληθῆ καὶ φυσικὴν αὐτῶν σημασίαν, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐνόουν τὰ Κρόνιά των οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι. Τοὺς προτιμῶ μυριάκις τῶν ἀνόστων δομινοφόρων, δι' ὧν ὁ αὐξὼν πολιτισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ἡ ξενικὴ μίμησις ἀντικατέστησαν σήμερον τοὺς παλαιότερους μακρ-

δόρους, τοὺς κουνουράτους διαβόλους καὶ τοὺς τουρκαλάδες.

Ὀλίγον περαιτέρω, ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Τραπεζῆς, παίζουσι τὰ πασίγνωστα *ρόπαλα*. Τὰ γνωρίζεις βεβαίως ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ ἀηδία καὶ ῥυπαρότητι, ὥστε περιττὸν εἶνε νὰ σταματήσωμεν. *Non guarda e passa*: ἄς ῥίψωμεν δὲ μόνον, ἂν θέλῃς, μίαν δεκάραν εἰς τὸν τενεκὲν τοῦ θεατρῶνου. Παρέκει προφαίνεται ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν Ἀγίων Θεοδώρων τὸ γεγηρακὸς ἤδη ἀλλὰ παραδόξως ἀνανεωθὲν ἐφέτος *Γαϊτανάκι*. Κερδοσκοπικῆ καὶ αὐτῇ μεταμφιεσίς, ὡς τὰ *ρόπαλα* καὶ τὸ διὰ πλαγγῶνων θέατρον, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἀπηντήσαμεν. Διαφέρει δὲ μόνον κατὰ τοῦτο ἐκείνων, ὅτι οἱ θιασῶταί του εἶν' ἐφέτος καθαριώτερον καὶ εὐπρεπέστερον ἐνδεδυμένοι, μοιολογῶσι τὰ λευκὰ σανδάλια τῶν κυριῶν των, ὅσον εὐρείας καὶ ἂν ἔχῃσι τὰς διαστάσεις, ὑποφέρουσι τὰ πάνδεινα ὑπὸ τῶν ἐτι εὐρυτέρων ποδῶν, τοὺς ὁποίους περικλείουσι.

Δόξα τῷ Θεῷ! Ἴδου καὶ εἰς εὐφῆς *μασκαρᾶς*. Εἶνε ἀφόγως ἐνδεδυμένος μελανὴν ἀναξυρίδα καὶ μελανὸν ἐπενδύτην, κομψομένον μέχρι πώγωνος, φορεῖ ὑψηλὰ μέχρι γονάτων ὑποδήματα, φέρει πετεριστῆρας ἤχηρους καὶ μεγάλους, καὶ κρατεῖ μάστιγα. Ἐχει τὸ ἦθος αὐταρκῆς καὶ τὸ βῆμα βαρὺ, πάλλει δὲ τὴν μάστιγά του, ὡς ἀνθρωπος ἔτοιμος νὰ μαστίσῃ τὸν πρῶτον, οὐτινος ἤθελε τὸν δυσαρεστήσει τὸ ἦθος. Ἀντὶ παντὸς προσωπείου, καλύπτει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὀλόκληρον ὠραία καὶ ἐπιτυχεστάτη ὄνου κεφαλὴ. Μαντεύεις βεβαίως τί θέλει νὰ σατυρίσῃ; πολλὸ φοδοῦμαι ὅμως, μὴ τὸ μαντεύσῃσι καὶ ἄλλοι ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ὁ τολμηρὸς σατυριστῆς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του μὴλωπας φέρων πολλοὺς καὶ μετάνοια πλείονα.

Ἄς προχωρῶμεν ἐν τούτοις, καταστέλλουσαι ὅσον δυνατὸν τὴν περιέργειάν μας, διότι τὸ πλῆθος εἶνε πυκνόν, καὶ τὸ ῥεῦμά του δὲν ἐπιτρέπει ἀνέτους παρατηρήσεις. Ἄλλως τε καὶ δὲν ἔχομεν τι περιεργὸν νὰ παρατηρήσωμεν. Οὐτε ὁ νεανίσκος αὐτός, ὅστις θέλει δῆθεν νὰ σατυρίσῃ τοὺς γυναικείους συρμούς, καὶ περιεβλήθη πρὸς τοῦτο πᾶν δυνατὸν καὶ ἀκατονόμαστον ῥάκος· οὔτε οἱ ἐφ' ἀμάξης ἐκείνοι δύο, οἵτινες ἔκρουσαν τὰς μικρὰς των κεφαλὰς ἐντὸς μεγαλειτέρων ἐκ ναστοχάρτου, τὰς ὁποίας ἀναγκάζονται νὰ ὑποκρατῶσι διὰ τῶν χειρῶν των· οὔτε ὁ μείραξ οὗτος, ὅστις ἐφόρεσε πορφυροῦν ἐπώμιον καὶ πορφυρᾶν φενάκην καὶ διευθύνει μόνος του τὸ κομψόν του ἀμάξιον, εἶνε θεάματα παρατηρήσεως ἄξια. Ἄς κάμψωμεν λοιπὸν τὴν γωνίαν τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος, καὶ ἄς τραπῶμεν τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐρμού.

Πλῆθος συμπαγές, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μόλις κατορθοῖ νὰ κινήται ἢ δεξιὰ πάντοτε βραίνουσα σιρὰ τῶν ἀμαξῶν· ἐξῶσται πλήρεις περιεργῶν·

ἀλλ' οὐδεὶς σχεδὸν μετμηφισμένους, ἐκτὸς τῶν ἐποχομένων δομινοφόρων. Ἀδύνατον νὰ στραφῶμεν πρὸς τὰ ὀπίσω· ἄς ἀφήσωμεν νὰ μᾶς κινή τὸ ῥεῦμα.

Ἄ! τέλος πάντων ἄς ἀναπνεύσωμεν! ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ *Συντάγματος*. Ἐδῶ ἡμποροῦμεν κάπως νὰ κινήθωμεν καὶ μόναι μας. Ἥμποροῦμεν δὲ καὶ νὰ σταθῶμεν εἰς καμμίαν γωνίαν, διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὴν χαριτωμένην θέαν τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἐπικηδείου ῥήτορος, ὅστις, ὅτε μὲν ἐν περιπαθεὶ κατανύζει, ὅτε δὲ μετὰ ζωηροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐκφωνεῖ ἐπικηδείον λόγον εἰς τεθνεῶτα. . . ὄνον, τὸν ὁποῖον σύρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐντὸς κάρρου, καὶ ἐξάγει τὰς πολυειδεῖς τοῦ μακαρίτου ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πατρίδα. Σημειῶσαι καὶ αὐτὸν ὡς δεῦτερον εὐφῶ μετῆμφισμένον, καὶ ἄς προχωρήσωμεν πρὸς τὴν ὁδὸν *Σταδίου*.

Τί εἶνε αὐτοί; Φουστανελλοφόροι ἀρειμάνιοι, πάλλοντες τὰ κυρτὰ των ξίφη, στρέφοντες τὸν μύστακά των, καὶ περικυκλῶντες ἐν ἀλαλαγμῷ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν, ὅστις, ἰππεύων σοβαρώτατον ὄνον καὶ ἀνέτως ἐπὶ μαλακῶν προσκεφαλαίων ἀναπαυόμενος, ἀρκεῖται καπνίζων τὴν καπνοσύριγγά του ἐν πλήρει ψυχικῇ γαλήνῃ. Τίνα ἐκστρατεῖαν ἄρα γε παρωδεῖ ἢ κομικὴ αὐτῆ πομπή; Τὸ παριστάμενον πλῆθος φαίνεται κατενθουσιασμένον. Φωνάζει, ἐπευφημεῖ, κροτεῖ τὰς χεῖρας, καὶ κραυγάζει μετὰ παραφορᾶς τὴν φράσιν τοῦ συρμού: *Κόφ' το! Κόφ' το!*

Ἄλλὰ τί λοιπὸν σημαίνει ἡ παράδοξος αὐτῆ φράσις; Οὐδὲν ἄλλο ἢ: *Ἀρκεῖ! Φθάει!* Ἄρμύζει, δὲν ἀρμύζει, ὁ λαὸς ὑποδέχεται δι' αὐτῆς καὶ συνοδεύει πάντα παρερχόμενον μετμηφισμένον, καὶ ἰδίως τοὺς κομψοὺς δομινοφόρους τῶν ἀμαξῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν φαίνεται ἀδικῶς ἀποτεινομένη ἡ κραυγὴ τοῦ πλῆθους. Εἶνε τόσον ἄνοστοι! τόσον ἄνοστοι! Ἄν δὲ θέλῃς νὰ μάθῃς καὶ πόθεν ἡ καταγωγή τοῦ *Κόφ' το*, λυπούμαι μὴ δυναμένη νὰ σοῦ μεταδώσω ἀκριβῆς τι καὶ ὀριστικόν. Σζήτησις γίνεται μεγάλη τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐν Ἀθήναις, γινῶμαι συζηροῦνται πολλαὶ περὶ τῆς φύτρως καὶ τῆς ῥίζης τοῦ πράγματος, λογομαχία αὐτόχρομα βυζαντινὴ ἀνεπτύχθη μετὰξὺ τῶν ἀρμοδίων, ἀλλὰ δὲν κατορθώθη ἐτι νὰ διαλευκανθῇ, ὡς λέγουσιν οἱ φιλόλογοι, τὸ ζήτημα. Πιθανώτατον φαίνεται, ὅτι ἀφορμὴν ἔδωκε πρῶτην εἰς τὸ *Κόφ' το* γηραιὸς τις ἐφημεριδοπῶλης, ἀγαπῶν ὑπερβολικὰ τὰ πνευματικὰ ποτὰ, καὶ σταματῶν συχνὰ πικρὰ πρὸ τῆς θύρας τῶν οἰνοπωλείων, ἵνα δροσίζῃ τὸν κουραζόμενον λάφυγγά του δι' ἄλλεπαλλήλων ῥακοποτίων. Τὰ ζιζάνια τῶν ὁδῶν, ἅτινα ἐβαπτίσθησαν προσφάτως ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον ὑποδηματοσμηκται, — οἱ ἄλλως ἀμαθέστερον καὶ εὐνοητότερον *λοῦστροι* καλούμενοι, — ἤρχισαν φωνοῦντα *Κόφ'*

το εἰς τὸν δυστυχῆ ἡμεριδοπώλην, καὶ ἐκ τούτου ἢ φράσις. * Ἄλλοι, ὡς προεῖπον, λέγουσιν ἄλλ' ἄλλ' ἡμεῖς, καὶ αἱ δύο, εἴμεθα ἀπερίεργοι, καὶ δὲν ἀνησχοῦμεν, ἐνοεῖται, πολὺ πρὸς τὴν τύρβην τῶν πολυπραγμονούντων, εἰς οὓς πολτὰ φοβοῦμαι, ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλους, ἀρμολιότατα αὐτὴν τὴν φωνάν, νὰ φωνήσῃ τις : *Κόφ' το.*

ΣΦΙΑ.

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς
ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

397.

* Ἐν γένει μὲν, δὲν τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡμεῖς μὲν ἀμοιροῦμεν ἐλαττωμάτων, οἱ δὲ ἡμέτεροι ἐχθροὶ πάσης στεροῦνται ἀρετῆς, ἐν λεπτομερείᾳ ὅμως τὰ πράγματα ἀναμετροῦντες, σχεδὸν παραδεχόμεθα ταύτην τὴν ἰδέαν.

398.

* Ἐξ ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὄκνον εὐκολώτερον ὁμολογεῖ. Νομίζει δὲ, ὅτι τῶν μὲν εἰρηνικῶν ἀρετῶν πάρεδρος αὐτὸς εἶναι, τῶν δὲ λοιπῶν ἀναστέλλει μὲν τὰς λειτουργίας, δὲν ἀναιρεῖ ὅμως τὸ κράτος αὐτῶν ἀπὸ βάρων.

399.

* Ὑψοῦται ὁ ἄνθρωπος καὶ χωρὶς τῶν βοηθημάτων τῆς τύχης. Ἄνυφοὶ δὲ αὐτὸν τὸ ἦθος αὐτοῦ, τὸ διακρίνον αὐτὸν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων καὶ οἰοεὶ ἀφορίζον αὐτὸν πρὸς ἐκτέλεσιν πραγμάτων μεγάλων. Συντελεῖ δὲ εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὕψωσιν καὶ ἡ ἀξία, ἣν αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν κατὰ μικρὸν μεταδίδει, καὶ δι' ἧς ἐξαρπάξει τῶν ἄλλων τὸ σέβας. Δι' αὐτῆς δὲ συνήθως τιθέμεθα ὑπεράνω τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων χρησιμεύει δὲ αὐτῇ εἰς τοῦτο πλεόντερον καὶ τῆς ἐνδόξου καταγωγῆς, καὶ τῶν δημοσίων ἀξιωματῶν, καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς προσωπικῆς ἰκανότητος.

400.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀξιοὶ δὲν ἀνυψοῦνται, ἀλλ' οὐδεὶς ἀνυψώθη πάντῃ ἀνάξιος¹.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὸ τελευταῖόν του εἰς Παρισίους ταξείδιον ὁ Βολταῖρος ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὰς ἀπειροπληθεῖς ἐπισκέψεις ἀνθρώπων πάσης τάξεως.

Νέος τις συγγραφεὺς μετρίας ἰκανότητος, ἀλλ' ὑπερμέτρως κενόδοξος, ἐνόμισε χρέος του νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὸν Νέστορα τῆς φιλολογίας, καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτόν.

Εἰσῆλθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φιλοσόφου, πρὸς

1. Ἐν τῷ 216 ἀρ. τῆς Ἐστίας ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἀπὸ 389-396 ἀποφθέγματα, ἐν δὲ τῷ ἀρ. 217 ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω 397-400, ἐδημοσιεύθησαν κατὰ παραδρομὴν τὰ ἀπὸ 401-406. Σ. τ. Δ.

δὲν ἀπέτεινε τὰς φιλοφρονήσεις του διὰ τῆς ἐξῆς προσφωνήσεως :

— Μεγάλε ἄνερ ! Ἐρχομαι σήμερον νὰ χαιρετήσω τὸν Ὀμηρον¹ αὐριον θὰ ἔλθω νὰ χαιρετήσω τὸν Σοφοκλέα² μεθαύριον τὸν Πλάτωνα, τὰς δὲ ἀκολούθους ἡμέρας . . .

— Κύριε, ὑπέλαθεν ὁ Βολταῖρος, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμετε ὅλας τὰς ἐπισκέψεις σας μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ ματαιότης εἶνε ὁ ἀφρός τῆς φιλοδοξίας.
* * Οἱ μὲν ποιηταὶ ἀποκρυσταλλοῦσι τὴν ἰδέαν, οἱ δὲ δικηγόροι τὴν βρυστοποιοῦσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Κατὰ τὰς πολυαριθμοὺς παρατηρήσεις τῶν σοφῶν Γερμανῶν κκ. Βίργκοβ καὶ Κόν, ἡ μυωπία φαίνεται ὅτι ἐξήρτηται πρὸ πάντων ἐκ τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας, εἰς ἣν ὑποβάλλεται ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν καὶ ἐκ τοῦ ἀνεπαρκοῦς φωτισμοῦ. Ὅθεν καὶ καθ' ὅσον ἡ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐργασία αὐτῇ διήρκεσε 2, 4, 6 ὥρας, ἡ ἀναλογία τῶν μυῶπων ἀπεδείχθη ὡς 17, 29 καὶ 40 τοῖς 0[0] μεταξὺ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐξέτασιν.

~ Ὁ καλύτερος φωτισμὸς εἶνε ὁ ἐνεργούμενος ἐκ δύο ἀντιθέτων μερῶν, ἡ ἀνωθεν ἐκ τῆς ὀροφῆς.

~ Ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν διεδόθη βαθμηδὸν ἐκ Μεδιολάνων καθ' ὅλην τὴν Λομβαρδίαν. Ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι 1 Ἰανουαρίου 1880 ἐγένοντο ἐξήκοντα καύσεις νεκρῶν, ὧν αἱ μὲν πενήκοντα ἐν Μεδιολάνοις, αἱ δὲ δέκα ἐν Λαύδα.

~ Ἀπόφθεγμα τοῦ Μοντεσκιῦ ἐπιστρέφοντος ἐκ περιηγήσεώς του εἰς τὴν ἀλλοδαπήν :

Ἡ Γερμανία διὰ νὰ ταξιδεύῃς, ἡ Ἰταλία διὰ νὰ διατρίβῃς, ἡ Ἰσπανία διὰ ν' ἀγαπήσῃς, ἡ Ἀγγλία διὰ νὰ σκεφθῇς, ἡ Ἑλβετία διὰ νὰ περιπατήσῃς, καὶ ἡ Γαλλία διὰ νὰ ζήσῃς.

~ Ἡκούσα προχθὲς τὸν ἐξῆς διάλογον ἐν τινι αἰθούσῃ. Ἡρώτησέ τις διὰ τί εἶνε τόσον δύσκολον πράγμα νὰ εὕρῃ τις σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν οἰκίαν καλῶς κυβερνωμένην, ἐν καλὸν *ροικοκρυβόν*.

— Καὶ ποίαν ἄλλην αἰτίαν θέλετε παρὰ τὴν φοβερὰν αὐτὴν ὑπερτίμησιν τῶν τροφίμων . . . τὴν πολυτέλειαν αὐτὴν τὴν ἀχαλίνωτον . . .

— Ὅχι ! Ἡ αἰτία εἶνε ὅτι αἱ μὲν νέαι ὑπανδρῶνται κυρίως διὰ νὰ ἐξέρχωνται τῆς οἰκίας, οἱ δὲ ἄνδρες κυρίως διὰ νὰ μένωσιν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μὴ δάνειζε ποτὲ χρήματα, ἀλλὰ μόνον διδεδωκένους ἀχάριστους, ἐν ᾧ δανειζὼν κάμνεις ἐχθρούς.